

Chopin, la București

După 200 de ani și după ce a călătorit inclusiv în cosmos, la bordul navetei spațiale americane Endeavour, pilotată de un... polonez, Chopin a ajuns la București. *Pururi tânăr, înfășurat în manta* genialității sale care l-a purtat peste veacuri, Chopin este azi la fel de iubit, la fel de cântat, la fel de actual, în primul rând pentru public dar și, fără îndoială, pentru interpreți.

La fel de revoluționar precum Studiul cu același nume, Chopin a transformat muzica pentru pian într-o expresie a romantismului pur, coagulată în jurul ideilor de trăire exacerbată, de natură, de folclor, de naționalism, de reverie,

compus pentru el însuși, pentru prieteni, pentru admiratori, având mereu și aproape în exclusivitate ca mijloc de expresie pianul (tangential combinat cu vocea sau cu violoncelul). L-au tentat miniaturile instrumentale, devenind maestrul

colorată cu o ornamentică de mare farmec și de intensă încărcătură emoțională. A știut să valorifice ritmurile populare poloneze sau ardoarea, freamătul și revolta interioară, care i-au sugerat lui Schumann atât de poetica imagine a unor "tunuri ascunse sub flori". Un geniu, într-adevăr, în fața căruia și-au scos pălăria atât de mulți muzicieni, pictori și poeți ai timpului, care se mândreau că îi sunt prieteni.

Legăturile lui Chopin cu România sunt foarte firave, concretizându-se în dragostea cu care l-a îndrumat în studiul pianului pe talentatul Carl Filtsch (până la nedreapta acestuia dispariție la nici 15 ani) și în legăturile bidirecționale cu pianistul, compozitorul și editorul Karol Mikuli. Indiferent de această inconsistență istorică, muzicienii români au dorit să marcheze cum se cuvine momentul Bicentenarului nașterii marelui compozitor și pianist printr-o suită de evenimente dispuse pe parcursul întregului an și susținute, majoritatea, de Institutul Polonez, o instituție prietenă a muzicii și care a dovedit un devotament și o energie demne de invidiat în promovarea imaginii culturii țării pe care o reprezintă.

Universitatea Națională de Muzică București nu a rămas impasibilă, implicându-se în realizarea mai multor evenimente, dintre care probabil cel mai spectaculos a fost mini-festivalul Internațional CHOPIN 200, realizat de Centrul de Excelență, despre care puteți citi mai multe amănunte în reportajul din paginile următoare, semnat de Corina Bura. **(M.C)**

Ateneul Român a fost luat cu asalt de melomanii doritori de asculta, chiar și în picioare, cele două Concerte chopiniene

cantabilitate, virtuozitate, unicitate. Chopin a dispărut dintre cei vii departe de țara iubită și sfâșiată la masa istoriei de către marile puteri. Avea 39 de ani, la fel ca Eminescu. Odihnește (întotdeauna sub o mare de flori), alături de marile spirite ale culturii universale, în cimitirul Père Lachaise, la fel ca Enescu. Dar inima sa, cea care i-a dictat efluvii sonore transcrise apoi pe hârtia cu portative, s-a întors acasă, în iubita Polonie, fiind păstrată în Catedrala Sfintei Cruci din Varșovia, adevărat loc de pelerinaj pentru iubitorii de frumos.

Pianist adulat în înalta societate pariziană, Chopin a

neegalat al acestor tipologii, îmbogățite cu genul botezat cu numele patriei sale (Poloneza), lucru aproape unic în muzică. Chopin a ales melodia ca mijloc primar de expresie, îmbogățită și

CHOPIN 200, la Ateneul Român, cu Matei Varga și Alexandru Ganea în fața Orchestrei Universitaria

Foto: Mihai Cosma © 2010